12 ივლისს გაიმართა სსრ კავშირის 1988 წლის საფეხბურთო ჩემპიონატის I წრის ბოლო შეხვედრები. უმაღლესი ლიგის გუნდების უმრავლესობამ გათამაშების ეკვატორს მიაღწია, მაგრამ დარჩა თითო-ოროლა გადმოტანილი მატჩი, რომლებიც სარეზერვო დღეებში ჩატარდება. ამ გადატანილი მატჩების რიცხვში შედის თბილისისა და კიევის დინამოელთა თმაშიც, რომელიც 8 სექტემბერს შედგება თბილისში.

„კაირატი“ (ალმა-ათა) – „დინამო“ (თბილისი) 2:0 (0:0)

ალმა-ათა. ცენტრალური სტადიონი. 12 ივლისი.

„კაირატი“: ჩეკმეზოვი, ტიმოფეევი, ჯუმანოვი, რაფიკოვი, ვოლგინი, კარაჩუნი, ივანოვი, ლეედოვსკიხი, სალიმოვი, მასუდოვი (სუროვიკინი, 79), ნაიდოვსკი (ოგაი, 70).

„დინამო“: გაბელია, ცხადაძე, გ. ჯიშკარიანი, ჭედია, არზიანი, ტყებუჩავა (ფანცულაია, 72), სვანაძე, სულაქველიძე, ქეცბაია (აფციაური, 46), გურული, კორღალიძე,

მსაჯი ა. ხოხრიაკოვი (იოშკარ-ოლა).

გააფრთხილეს გ. ჯიშკარიანი.

მინდვრიდან გააძევეს სულაქველიძე და ჯუმანოვი.

დუბლიორები - 3:3. დინამოელთაგან ბურთები გაიტანეს მესხმა, აფციაურმა, მინაშვილმა.

უმაღლეს ლიგაში ახლა ოთხი მკვეთრად გამოხატული აუტსაიდერია: ალმა-ათის „კაირატი“, თბილისის „დინამო“, ბაქოს „ნეფთჩი“ და დონეცკის „შახტიორი“. თბილისელებს 12 ივლისისთვის 8 ქულა ჰქონდათ, ალმა-ათელებს - 5. დინამოს რომ ეს მატჩი მოეგო, მას 10 ქულა ექნებოდა და თავის უშუალო პრეტენდენტს უკვე 5 ქულით ჩამოიტოვებდა უკან. ეს კი ერთი მთავარი მეტოქის თვიდან მოცილებას ნიშნავდა, მაგრამ გაიმარჯვა „კაირატმა“, თანაც გაიმარჯვა სავსებით დამსახურებულად. დამაჯერებელი ანგარიშით და ეს გუნდი ახლა მხოლოდ მინიმალური სხვაობით მოგვდევს კვალში. ამდენად ბრძოლა კონკურენტებს შორის თავიდან იწყება. შესაძლოა, სპორტული თვალსაზრისით ეს ფრიად აზარტული და საინტერესო ქიშპობაა აუტსაიდერთა შორის, მაგრამ ამგვარი აზარტი მაშინაა კარგი, როცა იგი შენს სასარგებლოდ დამთავრდება. ახლა კი, როცა უმაღლეს ლიგასთან განშორების საკითხი წყდება, სააზარტოდ და სარისკოდ არ უნდა გავიხადოთ საქმე.

აუტსაიდერთა მატჩები ჩვეულებრივ არ გამოირჩევა ხოლმე სანახაობრიობით, მაგრამ დაძაბულობა მათ მუდამ თან ახლავს. ასეთი იყო დინამოელთა შეხვედრა „კაირატთან“, მაგრამ ამ მაქსიმალური დაძაბულობის დასასრულს გამოირკვა, რომ ალმა-ათელი ფეხბურთელები უკეთ იყვნენ მომზადებული მატჩისთვის, მათ თავიანთ მეტოქეზე გაცილებით მეტი ენერგია დახარჯეს, შესაბამისი საბრძოლო თვისებები და ნებისყოფა გამოიჩინეს, თბილისის დინამოელებმა კი კიდევ ერთხელ ცხადყვეს

თავიანთი ტექნიკურ-ტაქტიკური მოუმზადებლობა, ფიზიკური სისუსტე და საბრძოლო თვისებათა დეფიციტი. ამ მატჩში კიდევ ერთხელ გამოჩნდა, რომ თბილისის „დინამოს“ ფეხბურთელთა უმეტესობის თამაშის კლასი საგრძნობლად ჩამორჩება უმაღლესი ლიგის დაწერილ თუ დაუწერელ მოთხოვნებს.

მთელი პირველი ტაიმის განმავლობაში დინამოელები მხოლოდ იცავდნენ თავს და მეტოქის კართან ერთი-ორი სახიფათო მომენტი თუ შექმნეს. ჩვენი გუნდის სამოქმედო სქემაში თითქმის არ იყვნენ მოიერიშე თავდამსხმელები. ყველაფერი იზღუდებოდა შუა მინდორზე და შეტევისას მხოლოდ შემთხვევით თუ მოხვდებოდა ვინმე სახიფათო სიტუაციაში. იმის ვარაუდით ქულა რომ აგვეღო, დაცვითმა ტენდენციებმა არ გაამართლა და როგორც წინა შეხვედრებში, დინამოელი ფეხბურთელები დაიღალნენ თანდათან მოუკლეს ბრძოლას, შემდეგ საერთოდაც შეწყვიტეს აქტიური წინააღმდეგობა და მატჩის დასასრულს ორი უპასუხო ბურთიც მიიღეს.

კიდევ უფრო ხისტად ითამაშეს ჩვენმა ფეხბურთელებმა მეორე ტაიმში. საბოლოოდ კი საქმე იმით დამთავრდა, რომ „კაირატმა“ თავისი დიდი ტერიტორიული უპირატესობის რეალიზაცია მოახდინა. განუწყვეტელი იერიშების შემდეგ 70-ე წუთზე სალიმოვმა პირველი ბურთი გაიტანა, ხოლო 87-ე წუთზე ვოლგინმა მეორედ აიღო გაბელიას კარი.

თბილისის „დინამოს“ თამაში ამად ღირს. საფეხბურთო შეცდომათა ერთგვარი კომპლექსური ნიმუში გახლდათ. არავითარი ტემპი ან სწრაფი მანევრი, არც ერთი ინიციატორი, სრული ქაოსი. ფეხბურთელები მოძრაობდნენ ნელა, ზარმაცად. ეს იყო წინააღმდეგობის გაწევის სიმბოლური ცდები, რომელსაც, რასაკვირველია, სასურველი შედეგი არ მოჰყოლია. მოედანზე იყო ერთი მებრძოლი მხარე - „კაირატი“, რომლის სწრაფვას და გამარჯვების რწმენას თბილისის „დინამომ“, სამწუხაროდ, ვერაფერი დაუპირისპირა.

ერთი სიტყვით, წავაგეთ ძალზე დიდი მნიშვნელობის მატჩი, რომლის შედეგი ჩვენთვის გადამწყვეტი იყო. როცა ვლაპარაკობთ ფეხბურთელის ოსტატობის დონეზე, მის კლასზე, უნდა ვაღიაროთ, რომ თუ ფეხბურთელმა არ იცის თამაში, თუ მისი კვალიფიკაცია ჩამორჩება მეტოქისას, აქ ვერაფერს გააწყობ. ძლიერი დაამარცხებს სუსტს. მაგრამ რაც შეეხება ფეხბურთელების მონდომებას, საბრძოლო თვისებებს, თავგამოდებას, ნებისყოფის სიმტკიცეს, აქ კი, ნება მოგვეცით, ჩვენი სამართლიანი პრეტენზიები წავუყენოთ დინამოელ ფეხბურთელებს. არსებობს ინდივიდუალური მონდომება, არსებობს კოლექტიური მობილიზება, არსებობს კონკრეტულ შემთხვევაში შექმნილი ვითარების შესაბამისი თავგანწირული თამაში და როცა ამ თვისებებს არ გამოიჩენ, ერთხელ, ორჯერ, სამჯერ, ბევრჯერ (თბილისის დინამოელებმა კი უკვე 10 მატჩი წააგეს), სრული უფლება გვაქვს ვთქვათ, რომ გუნდი არ არის განწყობილი საბრძოლველად, მას მიზნად არ აქვს დასახული უმაღლეს ლიგაში ადგილის

შენარჩუნება. ბოლო ორი სეზონია აშკარად ჩანს, რომ ჩვენი ფეხბურთელების უმეტესობა სასხვათაშორისოდ მიაჩნია უმაღლეს ლიგაში ყოფნა-არყოფნის საკითხი, ამიტომაც გულცივად, სრული ინდიფერენტულობით, გულგრილად განწყობილნი გამოდიან მინდორზე.

უნდა ავიღოთ დისციპლინის საკითხი. ამ გაჭირვების ჟამს, როცა ჰორიზონტზე ასე ნათლად ჩანს I წრის კონტურები, თბილისის „დინამოს“ ფეხბურთელები არად მიიჩნევენ წესრიგის დარღვევას. ვის აღარა აქვს გაფრთხილება, „კაირატთან“ მატჩი 2 გაფრთხილების გამო გამოტოვა ცვეიბამ, შემდგომ მატჩში ამავე მიზეზით ვერ ითამაშებს გ. ჯიშკარიანი, როგორც ალმა-ათიდან გვაცნობეს, თავშეუკავებლობის გამო მინდორი დაატოვებინეს სულაქველიძეს და ახლა, როცა გუნდი ასეთ ყოფაშია, მისი წამყვანი მოთამაშეებიც კი გვეცლებიან ხელიდან.

განა ამ ს შეიძლება საქმისადმი სერიოზული დამოკიდებულება ვუწოდოთ? ეტყობა, თბილისის „დინამოს„ ზოგიერთი ფეხბურთელისთვის ახლა სულ ერთია გამოვა თუ არა იგი მინდორზე თავისი გუნდის ძნელბედობის დღეებში.

თბილისის „დინამო“ ახლა მეტად საპატიო ამოცანის წინაშე დგას. ისე, როგორც ოდესღაც ძველი თაობის წარმომადგენლები იმყოფებოდნენ ჩემპიონობის ან თასის მოპოვების საპატიო ამოცანის წინაშე. სადღეისოდ შექმნილ ვითარებაში ჩვენი გუნდის ჩემპიონობაც, თასიც და მაღალი ჯილდოც ეს უმაღლეს ლიგაში დარჩენაა.

საკავშირო ჩემპიონატის მეორე წრის პირველ მატჩს თბილისის „დინამო“ 31 ივლისს საკუთარ მინდორზე მოსკოვის „სპარტაკთან“ ჩაატარებს.

ლელო 14.07.1988